

СУМІВЕЦЬ

ОРГАН ОСЕРЕДКА СУМА ІМ. ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРІНКИ В НІЮ ЙОРКУ
Ч. 4(23) ВЕРЕСЕНЬ-ГРУДЕНЬ 1957 Р. IV.

Христос
різдвається

З глибоким духовним почуттям і піднесенням зустрічамо знову Різдво Христове. Не заслонить нам цього Великого Свята зовнішній ефект і матеріальні багатства виставових вікон, але відчуваємо впершу чергу духовне скучення родинної і національної спільноти, що виразно підкреслює перевагу духа над матерією.

У народженні Божого Сина вбачаємо вічну символіку радості й перемоги Правди, бо в цей День післав Господь на землю свого Сина, який проішовши тернистий шлях Голготи, поборов зло і воскресив Правду.

Цього року як і попередніх, староукраїнським звичаєм з нагоди Різдва Христового складаємо собі щиросердечні побажання. Впершу чергі перешлім наші молитовні побажання нашим Найдорожчим Рідним, що ген на Україні караються в кігтях московського, червоного Ірода, які не чукають радісного гомону дзвонів, співу коляд і гамору щасливої молоді.

Зокрема вчитаємо бійців УПА і ОУН, які продовжать боротьбу в обороні одвічних прав України.

Христос Родився! - вітаемо велику сумішевську Родину в цілому світі, а зокрема пересілою наші побажання Головній Управі і осередкам СУМА, Організаціям Визвольного Фронту і молодечим організаціям в Нью-Йорку батьківському Комітетові, Ю.СУМА, мистецьким гурткам осередку а зокрема музично-вокальній ансамблі і танцювальні групи, та всім подругам і друзям членам осередку СУМА ім.ген.хор.Т.Чупрінки в Нью-Йорку.

Хай народжений Божий Син дасть нам силу і витривалості зберегти в собі три головні християнсько-українські чесноти:

Віру, яка скали ламає,

- Надію, що в найбільший холод огриває душу,

Любов, яка каже серцеві завжди і всюди тільки для Бога і України битись.

Славіть Його!

Управа осередку СУМА ім.ген.хор.Т.Чупрінки в Нью-Йорку.

Я. Петрух:
МИТРОПОЛІТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Простягнута кровю українська земля, оплачувана рясними слізами осінніх дощів, в день 1-го листопада 1944 року зазнала ще одного болотого удару на своєму ісорично-му шляху, як жертва смертної отрути підступного і арадливого ворога, відхід у вічність її духового провідника, князя Христової Церкви та некоронованого володаря українського народу - Митрополита Андрея.

Погас той вогнаний стовп, що вказував народові шляхи до Його мети вдень й вночі, в час радості серед сприятливих обставин, як також в часи смутку і терпіння, в часи, коли зневіра й розпух душу народу огортала, коли шляхи нашого національного життя черна пітьма вкривала.

Коли розглянути вищеповедені вислови, приходить до свідомості, що ці вислови відносяться до тих постатей, які ціле своє життя з покорою, відданістю і працьовитістю служили Богові і Батьківщині, зрикаючись своїх особистих вигод.

Щоб краще зрозуміти постать Митрополита Андрея Шептицького і Його заслуги для розвитку церкви та добра української нації, коротенько зупинимось на поодиноких моментах Його життя та Його чинів.

Митрополит Андрей Шептицький походив зі старої української боярської родини, яка видала з поміж себе пільг ряд церковних діячів: Варлаам Шептицький-митрополит київський /перша половина 18-го ст./; Анастазій Шептицький-епископ в Перемишлі /1762-1769/; Лев Шептицький-епископ львівський, пізніше митрополитом київським, який закінчив будову нишішого величавого собору св. Юра у Львові і будинок біля нього з митрополичою палатою, розпочатих Його попередником митрополитом Анастазієм Шептицьким.

Довго опиралась польській латинізації і польонізації родина Шептицьких. Але на прикінці 18-го століття піддалась ополяченю. І Андрей, в метриці записаний Роман-Марія-Александер, народився 29.7.1865 р. в ополяченій родині Шептицьких, в селі Прибильчах, Яворівського повіту, в Західній Україні.

Мимо ополячення родини Його батьків, польського оточення/Мати Андрея, графиня Софія Шептицька, була дочкою польського графа Александра Фредра, визначного польського письменника першої половини 19-го ст., що вславився писанням своїх комедій/, молодий граф вертається до віри і національності своїх предків.

І в час гімназійних років цікавиться проблемами Української Церкви. А після університетських студій він не старається про карієру в австрійському уряді, для якого двері завхи були відкриті, а надягає на себе сірачину, що є чернечим одягом, 1888 р..

В монастирі в Доброму лі як новик. Там по закінченні новіціяту, цієї нелегкої проби чернечого життя і зложення чернечих обів, одержує ім'я Андрей.

Своєю здібністю, особливо працьовитістю він скоро визначується серед інших черніц I не є дивним, що він по закінченні філософічно-богословських студій став ігуменом /1896/ в монастирі св. Онуфрея у Львові.

Три роки пізніше іменують станиславівським єпископом. А через два роки був він вроцісто інtronізований як галицький митрополит.

45 років епископського і митрополичого становища Андрея позначається невтомною працею і великими чинами. Будучи ще ігуменом, зачав видавати в 1897 році релігійний місячник, "Місіонар", що здобув найбільший тираж з поміж усіх періодичних видань в Галичині. Виходив він до 1939 року. Як таож він поклав основи власній друкарні і видавництв ѿ. Василіян у Ловкві.

Всі українські культурно-освітні і наукові товариства в Західній Україні - "Пресвіта", Рідна Школа, Наукове Товариство ім. Шевченка і інші-завдячуєть своє існування та можність розвитку Митрополитові.

Власними коштами будував і удержував захоронки, сиротинці, бурси й заклади для хоріх. Маючи велике зрозуміння мистецтва, підтримував талановитих мистецтв і спричинився до заснування мальарської школи у Львові.

Щоб зберегти в цілості наші мистецькі досягнення на церковному й народному полях, закуповує у Львові чудовий будинок і передає Його на власність українському народові, як "Український Національний Музей", де в останні часи було вже понад 70.000 експонатів.

У всіх маніфестаціях зовнішніх виявах життя українського народу Митрополит Андрей брав радо участь. Був він опікуном українського пласти та ширим меценатом Українського Тайного Університету у Львові. Дбає він і про всеобщу освіту духовенства й в тій цілі засновує у Львові Українську Греко-Католицьку Богословську Академію та покликав до життя Богословське Наукове Товариство.

З ініціативи Митрополита Шептицького збиралися Велиградські Унійні Зіяди, на яких він був /1910-1933/ предсідником. Як пропагатор унійних проблем на Заході, виїздить до Бельгії, Голландії і Франції, де має великий вплив на високих церковних діячів у веденні унійної праці.

Пише він численні глибокозмістовні листи і послання. Візитує парохії, проповідує Боже Слово, цілими днями перебуває в сповіdal'niци, заоочує духовенство до посиленої праці, та робить візітацийні подорожі до Америки. Завжди старався бути в сталому звязку з народом. Навіть, коли будучи на засланні в Суздалі не переставав утримувати звязку з народом.

Від часу вступлення на Митрополичий престіл, Владика Андрей у своїх речевих, обдуманих і з піднесенням виголошуваних промовах у Галицькому Соймі і Віденському Парламенті, завято боронив життєві права українського народу.

Всім відомо, що польський уряд, внаслідок славнозвісного послання Митрополита Шептицького, залишив в 1938 році нищення православних церков. Можливо, що єдино пастирський лист і протест князя Української Католицької Церкви не мав би успіху в польських колах, коли б Ватикан не прислухався був до голосу Митрополита Шептицького.

Зібрані відповідні матеріали Кир Андрей передав до Риму. Святіший Отець одержавши їх відомості, заходав негайного вияснення. За кілька тижнів польський уряд залишив ведення акції нищення православних церков.

В рр. 1939-41, під час окупації большевиками Західної України Владика Андрей виявив незвичайну відвагу в боротьбі за Церкву і вірних. Виступає з рішучим протестом проти заборони навчання релігії по школах, проти конфіскатів церковних і монастирських дібр, проти переслідування духовенства і взагалі українського народу.

Безстрашно і отверто, не зважаючи на всякі погрози гестапо, виступав в обороні прав людини й вартості її життя. А коли сам окупант звернувся з проханням, щоб той своїм авторитетом зупинив відплату українських повстанців, - де ж, мовляв, противіться 5-їй Божій Заповіді. Кир Андрей відповів: Як можуть покликатися на Божі Заповіди ті, що в Бога не вірять.

Своєю відвагою, своїми чинами, свою любов'ю до рідного краю здобув Владика Андрей довіру, пошану і любов усього українського народу. В рр. 1939-41 відвідували його часто студенти із східних земель України. Інколи приходили і воїни Червоної Армії, ризикуючи.

Кому хоч раз пощастило, хоч на хвилину, побачити велично постать незвичайної людини, той у першу чергу мусів відчути могутню силу, що промінювала із нього його світлий ум та невгнучий характер сильно заважили на терезах української найновішої історії.

Він був людиною справді широких поглядів, яка вміла глядіти на життя з відповідної висоти. З цього погляду були в Митрополита Андрея, назагал рідкісна в людей гармонія між його зовнішньо-фізичною і внутрішньо-духовою сторінкою. Ширину і глибину своїх поглядів Митрополит Андрей завдачус особистим здібностям і власною працею над собою, своїм терпінням, спричиненим довголітньою хворобою, всебічними і основними студіями, своєю безпереривною інтелектуальною працею, своїм широким зацікавленням, між якими мистецтво займало одне із перших місць.

Крім цього він мав щастя, рідке в людей поєднати всепопереднє з відповідним життєвим змислом. Безоглядно він нікого ні недопинував ні перецінював. Все у відповідних умовинах може бути добре або погане, корисне або шкідливе.

У протилежність до малих і слабих людей що мусять себе відзначувати якоюсь штучною позою, щоб їх бути хто запримітив, Митрополит Андрей робив могутніше враження своєю скромністю. Сам великий духом був живим протистоянням всім тим, що внутрішньо порожні, які всю свою діяльність обмежують до вишукування чужих слабостей, промахів і провин.

Далекий від усякого почуття мстивості, що така прикмета малим і обмеженим, він завжди говорив про своїх противників в спокійно гідно і з признанням для їх справжніх прикмет. Таким чином з колишніх противників зумів дуже часто робити прихильників.

Кожна річниця смерті Митрополита Андрея чи його імені, стає днем роздумів і днем розрахунку нашого національного сумління: чи зберігасмо ми в серцях наших і тут дaleко від рідного краю дорогоцінну спадщину Великого Митрополита, чи живемо і дихаємо його великими й святими ідеями та чи стосуємо їх у нашій релігійно-церковній і національно-політичній праці?

Бо тільки шлях, яким ішов і на якому все життя свое по геройськи змагався Митрополит Андрей Шептицький дас запоруку, що заведе нас до нашої найвищої МЕТИ.

К. В-к:

I-го ЛИСТОПАДА

В день першого листопада, коли інші народи обходять сумні поминки за померлих, то ми українці святкуємо одно з наших рідіших національних свят - Свято Зриву західної вітка українського народу до вільного самостійного життя.

Кожного року в цей світливий день, ми згадуємо відважний чин сотника Українських Січових Стрільців - Дмитра Вітовського, що вночі на I-го листопада 1918 року, захопив Столицю Західних Українських Земель, - Львів і таким чином заманіфестував перед світом, що український народ ніколи непомириться щоб на його землях панували чужинці.

День I-го Листопада був виявом довгих 1 постійних Змагань Українського Народу. Свято Зриву - I-го Листопада має велике історичне значення, бо через нього, дві Українські Народні Республіки заснувались в одну соборну державу Актом 22 Січня 1919 року.

Коли ми глянемо в наше минуле, то ціла пана історія - це безпереривна боротьба за наше власне існування проти ворогів, що з усіх сторін налягають на Україну, щоб запанувати над Богом обдарованою Землею.

Тому то Держава I-го Листопада довго не існувала, бо вона немала сили втриматися без зброї і ліків, проти добре споряджених ворожих польсько-галерівських поляків.

Український Нарід хоч був переможений окупантами незлохив зброї і нескоривсь, а продовжував дальнє боротьбу за відіснення своїх національних прав.

Однією з подій, що належить до української традиції та історії увійшло I-ше Листопада 1918 року, маючи вагу особливо для Західної України.

Навколо неї витворився міт-і чим далі в минулі відходив цей день, тим яскравішим світлом манив до себе все нові покоління.

Ці традиції непохитно підтримують беззагінні герої, які на наших рідних землях чинять безприкладний опір окупантам, і які свою кров'ю і завзятістю заманіфестували перед усім світом невмерущість української національно-визвольної ідеї і відвічного прагнення українського народу до самостійного державного життя.

Перший Листопад належить вже до минулога, але листопадові мечі лунають ще і тепер у Карпатських горах, в цілинках і в криївках та в темних лісах підземної України.

З традиції I-го Листопада та Акту Соборності 22 січня 1919 року Зродилася незломна віра її могутня сила, яка ще сьогодні мужньо кличе до геройського чину українських вязнів в таборі Воркути та інших знаних і незнаних концтаборів проклятого СССР.

Все те, що здобуто в листопадових боях; той повний гарп, силу волі, незломне переконання у справедливість нашої справи і в її успіх, все те, що обумовило небачений геройсьм національно-визвольних змагань, власне все те, а нішо інше підносило нове покоління нашого народу.

Наша Батьківщина, як жедна інша в світі вкрита скріб'єю могилами: могилами наших славних гетьманів, козацькими могилами; могила Крут і Базару, жертв визвольних змагань, жертв більшевицького терору, міліонові жертви піаново-зробленого більшевиками голоду. Могили Винниці, Луцька, Львова й інших міст, що так густо розсіяні по всій Україні й світі могили воїнів УПА відчути нас до помсти, до дальніої боротьби за остаточне визволення і закріплення Української Соборної Самостійної Держави!

Дні національного визволення Грядуть!

М. Босслав

На столі на сіні.

На столі на сіні
Свічка слізи ронить-
Мати бе поклони:
Сумно у хатині-

О, змилийся, Христе,
Зглянься, Божа Мати-
Замініть мої Ви слізы
У тяжке прокляття.

Де ти, любий сину!
Дех ти, мила дочко!
І цілує, к серцю тути
У крові сорочку.

На столі на сіні
Свічка догасає,
Сива мати мов завуля
З горя умліває.

Ой прилинь мій сину,
З рак, з того світу-
Відплати катам за мене
І хату не огріту!

Ой моя ти доню
Прилинь із Сибіру
Розпинають Україну,
Ії славу й віру!

Вислухай молитву,
Боже, щедрий Боже!-
Хай блаженна наша зброя
Ката переможе!

СВЯТО ПОКРОВИ — СВЯТО УПА

Окреме місце в релігійній вірі українського Народу посідає культ Богоматері, яка найближча до Бога, заступається перед Ним за нас і через те опікується нами.

З найдавніших часів, ще в добі княжої України, Св. Покрова була Покровителькою нашого Народу та нашої Армії.

В добу козацької України, знову замаяли знамена Св. Покрови над козацькими полками, а образ Матері Божої з церкви Покрови на Залоріжжі був невідступним супутником ко-заків, у тяжкі хвилини вигнання.

В час визвольних Змагань, коли почалась творити Українську Армія, то наїх бойових знаменах з'явилася Св. Покрова.

В загравах другої світової війни, коли країні сини України піднесли Збройний спротив проти окупантів, родиться нова сила українського народу — Українська Повстанська Армія.

І знову, як тому сотки років наші предки, княжі дружинники та славне запорізьке лицарство, Українська Повстанська Армія обрала за свою Покровительку Святу Богоматір! Свято Покрови стало Святом УПА.

Святкуючи Свято Покрови — відзначаємо вже 15-і роковини існування і боротьби УПА. Цілий український Нарід з гордістю глядить на пройдений шлях УПА, яка непохитно держить прапор визволення України і разом молять Святу Богоматір, щоб Вона заступилася перед Престолом Всешишнього за український народ і виблагала Йому волю і самостійність.

Здалека клонимо голови перед упавшими борцями, згадуємо їх з найбільшою гордісттю і пошаною. Завині памятатимемо слова Головного Командира УПА, сл. п. Чупринки: "Героїчна боротьба УПА і революційно-визвольного підпілля, — це найбільш героїчна боротьба України. Знайте, що такої геройської доби, взагалі не знає історія людства"....

І коли в жовтні святкуємо Свято Покрови — свято УПА, віддаймося в цей день під опіку Богоматері, щоб Вона зберегла нас серед чужого оточення і довела щасливо назад до ніколи незабутньої Батьківщини.

Г. Ц.

ДОБРИЙ АНДРІЙКО

«Снігу повне подвір'я —
Гайдя, діти за миною!
Нумо, діда ліпнти,
З костуром, з бородою!»

Закиніла робота,
Он вже дідо й готовий:
Очи в ногого з вуглинок,
З глиячик сухих брови, —

ініз моркви старої,
з буряка товсті губи,
в роті лялька щербата,
бо курти, бач, любить.

Біжить з хати Андрійко:
«Глицо, на козусинку,
сколо — сколо накиньте,
дідусеі на спинку!»

Діти в сміх, та ще й ік!
Аж за боки взялися,
А найбільше сміється,
Сіроока Орисю.

Та маленький Андрійко —
На той сміх не зважає —
Сміхотушку Орисю
Мов дорослій навчає:

«Плепогана Олісько,
Не боїся ти Бозі!
Со, як дідо замелзне
На такому молоді?»

Ірина Наріжна

„Ось бо я звіщаю вам велику радість,
що буде всім людям; бо народився вам
сьогодні Спасе, що він Христос Господь...“

(Лука II, 10-41)

М. С. В.

ВЕСЕЛА ЗУСТРІЧ

Було це тоді, коли тихо шелестіло зелене листя на дворі було тепло, а вічно золоті сонячні проміння спадали на зелену-принадлу і недосяжну даль, неначе пестили довкруги природу і власне тоді літо добігало своє кінця, немов вибивало останні акорди.

І зовсім природно, це було в неділю 15-го вересня у стейті пенсійленія, в місті Філадельфії де Осередок СУМА ім. УПА улаштував "Гранд Пікнік", тобто великий фестин.

У програму сумівського пікніку, що його улаштовував Осередок входила також спортивна частина, а вірніше змагання копаного мяча між осередком Нью-Йорком, що був запрошений та осередком Філадельфії.

На дворі було чудово, погідна дніна, а чудовий настрій на душі додавали оптимізму і гарту духа і також запевняли нам перемогу над нашим суперником. Неділя ця була переповнена емоціями і радощами, а довкруги пікніку ходили захоблені пари.

Доходить година друга по полудні, температура підійшла до 90 фаренгайта, ми вібігасмо на грище, а напту появу привітали так гучно немов вибух атомової бомби та гурганими оплесками. В короткому часі також вибігли симпатичні філадельфійці у виряді "другого тризуба" та ще й такі знані фудболісти, як; Платик Й інші, і коли на другий день секретарка нашого осередку довідалася про результат змагань, то була така задоволена, що навіть не моргала великими очима, але про результат пізніше.

Після кількох секунд, свисток судді і почалися змагання, що були веселою примірою футбольних змагань. Для більшого пожвавлення акції, то тут, то там спалахували голосніші дискусії, люди пили пиво, соду і дивилися на фудбол. Перші хвилини гри проходили під виразною перевагою наших симпатичних філадельфійських сумівців, майже 20 хвилин вони облягали, як козаки Царгород наші ворота і у висліді цього вони забили голі таки впереди 2-ох хвилинах.

Гра йшла завзято і амбітно, однаке греко-римська боротьба під час футбольних змагань не відбулась. При висліді 1:0 для Філадельфії час минав не стримним темпом, а зним і всяка надія на покращання гри нашої команди. Незважаючи на це, ніхто не падав духом, а навпаки зроблено тріумфальний похід під суперникові ворота і ще одна хвилина, як і наш атак немов еспанські фалянги бомбардували суперникові ворота, а наш "електричний криловий" забивав голі і вислід 6: 1:1.

Наша публіка могутнім голосом загрівала до болю наших "славних фудболістів" і що йшло тоді хлопці йшли у бій, як браття з козацького роду. А подруга Роза і референт суспільноти опіки М. Дячинин дивилися на ці змагання, як на яхусу не зображену велику містерію.

В. Дорош:

В А З А Р
(У тридцятшості річницю)

Трагізм і велич-ось найбільш характеристичні ознаки української історії.

Ще на світанку нашого державного життя князь Святослав перед походом попереджував ворогів: "ІДУ НА ВАС!"

Він і його воїни свідомі, що "мертві сорому не знаєть," що шляхетніше накласти головою в нерівній боротьбі, аніж жити в соромі неволі.

Коли ціла Європа тримтіла перед могутньою потугою турків, поляки й москалі пластили ім данину-наши славні Запорожці сміливо виступали проти них, боронячи Україну й викликаючи подив та пошану до себе в цілому світі.

Скільки героїв дали козацькі війни з поляками!

Які величні, наприклад, мешканці Буші, що волім загинути всі, до одного, ніж покоритися ворогам.

Утворення Козацької Держави 17 ст. та величні постаті Богдана Хмельницького, пол. Богуна, Кричевського, Дорошенка та інших, а й баатрох тих, що "імена їх Ти, Господи, знаєш," що незнані поклали свої голови за волю рідного Краю.

Трагічна у своїй величі постать геніяльного гетьмана Мазепи.

Гайдамацький рух, що його дехто з новітніх "істориків" паплює з усіх сторін, не бажаючи бачити, що цей рух, насамперед, був спрямований проти національного і соціального гніту-усуди бачимо знаних і незнаних героїв, що для них "Бог і Батьківщина" не були пустими словами.

Часи московського панування. "На всіх язиках все мовчить," мовчить, загнане в каземати московських тюрем, під спіррутами Миколи I, під невпинним, лютим, сестиматичним переслідуванням.

Проте, "не вмирає душа наша, не вмирає воля;" можна замордувати, убити тіло людини, але духа, духа народу ніколи не повелося погасити найлотішим тиранам, бо "він живе, він ще не вмер."

Минали роки. Гнітили український народ москалі, поляки, мадяри...

Ах ось прийшла революція 1917 року і. сталося чудо: саме там, де був найбільший гніт, у "єдиній неділій Росії" прокинувся віками гноблений український народ, прокинувся й твердо сказав своє слово: "Геть кайдани, Україна для Українців, хай живе Свобода Україна!"

Розпочалася знову тяжка боротьба, оточена ворогами-москалями із сходу, поляками із заходу-Україна, веде очайдущу боротьбу за власну державність, проголошенну Актом 22 Січня 1918 року.

Дух славних предків не заленшив їхніх нащадків; 300 юнаків під Крутами кладуть свої голови за волю і честь України.

Як і колись у Термопілях, де по 300 молодих героях-спартанцях лишився напис: "Мандрівнику, сповісти Спарті, що тут полягли ми, вірні законам нашої Батьківщини", так і тепер 300 українських юнаків боронили свої Батьківщини до кінця, до загинутиї всі полягли, вірні Й.

"Минають дні, минає літо, а Україна, знайгорить, захлинається в крові, а все бореться, накладають головами краї сини її, її надія, її гордоці, її молодь.

Зявляється новий ворог-денікінці, підтримуваний на своє безголовія Францією та Англією. Здавалося-надходить кінець.

Варшавський договір, розбиття єдиного українського фронту, а врешті рижська умова що ділить живе тіло нації між московсько-го й польського окупантів.

Частина українських вояків інтерновано в польських таборах, частина залишилася на Україні, в повстанчих загонах і в підпілі.

Народ не складає зброй. Україна спалає вогнем народних повстань.

Серед українського вояцтва на чужині нове завзяття, новий запал до боротьби.

Готіється II. Зимовий Покід. Наряди Уряду. Призначення от. Тютюника за командувача. З тaborів приходять вояки; скучуються, озброюються й осінню 1921 року рушають.

"Ось переходять вже польсько-московський кордон, що тільки живе українське надвісіннє перерізування, йдуть, через села, густі ліси та поля, через глибокі ріки.

Тяжкий це був похід: зле озброєні, майже без амуніції, / все це добували у ворога/. Холодно, ось-ось і зима.

Йдуть волинською землею, по дорозі за пеклі бої. Большовики кидають великі сили, і наше військо віходить на села. Люди радиально вітають рідне військо, допомагають чим можуть. Озброєні загони, що мали надії, запізнюються. Ворог, добре озброєний, кидася все нові сили.

Військова нарада. Вирішили йти на Полісся, дати відпочинок виснаженим воякам.

Неймовірна переправа, через ріку Тетерів.

Недалеко від села Міньок большевики величими силами оточують наше військо. Розпочинається кривавий бій, виснажених, змушеніх козаків з добре нагодуваними пограбованими українським хлібом москалями, добре забезпеченими і зброєю, і амуніцією, і головне-в переважаючій кількості.

Небагатьом козакам пощастило вийти з бою, хто випустивши влучні кулі у ворога, той останній лишає собі...

Билися, а як забракло куль, то билися вони шаблями, багнетами, а то й добрым козацьким кулаком... і полягли на місці мало не всі за славу і честь України.

Тільки 359 вояків, "той напівголий, у того поранено руки, той ухопився за груди, а в того і лиця невидати-все одна рана кривава. Усі такі чорні, похудлі"- опинилися у ворожих лабетах.

Знущається оскаженілій ворог, почуває себе переможцем. Пропонує "покаяття". Мовчать козаки. Озвірілі москалі біть, катувати, погрожують смертю і... чукуть:

"Не посомимо ми Україні й своєї присяги!" Осатанілій москаль-начальник наказує роздягнути бранців і замкнути іх у ходінній церкви, знесилених, скривавлених, голодних...

Юночі приходять кати, біть, мордують, знущаються, вимагають "каяття"...

Ранком везуть до містечка Базар на "суд". Довго триває цей "суд", бо все намагалися вороги заломити козаків, щоб визнали свої "проповіні" й "покаялися".

Та ніхто не зрадив, на нікого не вплинули підступні обіцянки "помилування" "доброго життя". Приходить вирок окупанта: "Розстріляти"! Напівголіх козаків вивели в поле, де лягував листопадовий вітер, і примусили їх копати собі могилу, вичинали й людей з околишніх сіл, щоб дивилися та "училися".

Коли готова була могила, зявилася суддя й з московською лайкою востаннє запропонували "покаяття", обіцяли дарувати життя. Тісніше й стрункіше поставали козаки на край ями. Вийшов із лав підстаршина Щербак і промовив:

"Ми вояки української армії, вічну, святу склали присягу: змагатися, хочби й умрти прийшлося, битися за волю, за славу, за честь, за добро України. Свою присягу здійснимо. Слава святій Україні!" СЛАВА"! - гукнули всі триста п'ятдесят дев'ять, а далі як один заспівали "Ще не вмерла Україна".

Осатанілі москалі почали стріляти. Біть кулемети, рушниці... Падають козаки в спільну могилу, а все ще лунає: "Душу й тіло ми положим за нашу свободу"... Аж ось і останній козак похилився й ліг поруч з братом.

Сталося це 21 листопада 1921 року. Пере могла духа-ось велика вага, велике значення Базару.

Герої Базару "із могили кличуть нас на святе діло", на діло визволення України з під московсько-большевицької корми. Боротьба з московським большевизмом у всіх його проявах, усіди, боротьба рішуча, до кінця-ось чим ушануємо всіх українських героїв, що "душу свою поклали за друзів своя".

СТАРШІ ЛАНКИ ЮСУМА ЗЛОЖILI ПРИРЕЧЕННЯ

Субота, 2 листопада 1957 р. заховався довго в серіях юнацтва СУМА нашого Осередку, як довгий і незабутній спомин.

Цього дня, в год. 6-тій вечером, у власній домівці вони склали своє перше приречення перед Богом і перед сумівським прапором боронити честі України і повинуватись законам СУМА.

Довго ждали юні сумівки і сумівці на цей день. Приготовлялись, вчилися, пригадували собі на гутірках все вивчені перед тим предмети, бо після приречення вони будуть ще більше стійкі і свідомі обов'язку супроти України й Америки.

І такий день прийшов. В 39-ту річницю Листопадового Зриву, коли то, як каже поет: "...Кривавим листом котить падолист,- І серце прагне знов далеких візій: щоб понад ними знову пронеслись бої одважні і залізні..." - станули стрункими рядами молоді подруги і друзі-ці, - яким можливо Боже Провидіння доручило довершити Велику Справу розлочатого, але не довершеного Листопадового Чину.

Святочні сходини з нагоди приречення відкрив голова Осередку д. Г. Цебрій, який коротко засував присутнім велику вагу приречення та побажав юначкам і юнакам, щоби вони були вірцевими членами СУМА, цінили свободу, були гордими за своє українське ім'я, та всіма способами допомагали українському народові в його Визвольній боротьбі проти всіх окупантів України за побудову Української Самостійної Держави.

Після цього ланкові: Ляриса Микуленко, Ліля Кейс, Маруся Глуха і Юрій Артименко поклали на сумівський прапор руки, а решта юнацтва СУМА піднесли свої правиці до гори, повторяли голосно слова сумівського приречення, що його відчитував референт Ю. СУМА д.І. Сусь.

Після відбудуття акту приречення всі учасники а це Ю. сумівська громада, члени управи осередку і запрошені Гості, засіли до гарно накритих столиків, де при шкільній чаю і в дружній атмосфері провели ще пару годин.

Дальше промовляли ще почесний член осередку, колишній воїк УПА, мистець-скульптор п. Черешньовський, голова батьківського Комітету проф. Юрченко і референт Ю. СУМА при Головній Управі д.І. Кобаса.

Промові бажали молодим юначкам і юнкам витривалості в їхній життєвій дорозі, та наводили приклади з життя молоді на Рідних Землях. Слухачі були щиро вдячні за теплі слова промовців.

Довго ще переплітались між собою улівські, стрілецькі і народні пісні, співані молодими учасниками приречення. Вже досить пізно, як голова Осередку закриє святочні сходини, бажаючи юначкам і юнакам в першу чергу бути організованими, любити карність, плекати моральні чесноти і братерську дружбу. Ніколи не сплямити сумівського однострою, боронити все і всіди голошених зasad і програм СУМА та завжди повинуватись своїм зверхникам.

Могутнім "Честь Україні!-Готов боронити!" - закінчено святочний вечір.

Слідуочі ланки Ю. СУМА склали Приречення: ланка "Гайдамаки":

Артименко Юрій
Сахневич Александр
Личманенко Евген
Дрогомирецький Ярослав

Михайло Данкевич:

"....НА ГРАНІ ДВОХ СВІТІВ ТВОРИТИМЕШ НОВЕ ЖИТТЯ.."

Боремося за те, щоб кожний поневолений Москвою народ міг впновні користуватися багацтвом своєї рідної землі та здобутками своєї щоденної праці.
 /із Маніфесту ОУН, грудень 1940 р./

Багато можна сказати про історію, яка являється головним провідником в політіці. Сьогоднішні проблеми, які стоять перед світом не є зовсім новими. Вони були перед тим лише з іншими відхиленнями й результатами.

І тому вирине питання, що спричинює ростові імперії або системи, а що спричиняє до їх упадку. Ці питання являються головною проблемою, якою займаються державні люди та дипломати, щоб підготовити плян політичної праці на дійсну мету.

Колись був славний Рим, а перед Римом була Греція, а перед Грецією був Египет і Бабилон, всі вони знімли як світові потуги.

Мов калейдоскопічним порядком проходять перед нашими очима картини росту та упадку гітлерівської Німеччини. Зараз на наших очах проходять події двобою між сходом і заходом, чи радше між комуністичним світом і демократичним.

Двобій, що носить назву "Холодної війни" часто спалахує полум'ям в деяких місцях світу, як Корея, Індокитаї, Египет; потім ніби притихає-готуються нові плянини-куточок нову зброю. Захід очікує на розвал комуністичної системи із середини, беручи богато до уваги партійні розрахунки в ком., партії; тимчасом Москва тримає винаходом "спутника" пропаганди, що це все являється досягом комунізму для добра всого людства.

Оба бльоки ведуть свою політику в користь свому національному інтересові. В 1919 році англійський геополітик Мекіндер вивів таку теорію:

"Хто панує в Східній Європі той буде мати контроль над серцем землі:
 Хто пануватиме над серцем землі той буде контролювати островами світу:
 Хто пануватиме над островами світу той Керуватиме цілим Світом".

Ця теорія теж була популярною між німецькими геополітиками. Наприклад Завсгутер до раджува Гітлерові навязати тісний союз Німеччини із Росією та Японією, щоби спільно контролювати Східнью Європою і серцем землі, а тим самим і цілим світом.

Це, що Гітлер не послухав і заслав свого дорадника до конц-табору Даахав, це інша справа. Як що, ця теорія є актуальною на сьогоднішній день, то ми можемо передбачити результати двобою між двома блоками.

Нині, Москва Контролює Східнью Європою, Сибіром, Східним Туркестаном, в тісному союзі із комуністичним Китасом, а вкінці століттями невпинним товчком претиться на Близький Схід.

Цікавить нас: де запалиться цей огник розрахунку між двома ворожими собі ідеологією світами, на котрий з відкритою душою і серцем ждуть всі поневолені. Народи Росії та яку політику поведуть одні і другі в Іні.

Щоб воно не було і як воно не сталося, ми-поневолені Народи московським імперіалізмом мусим за всяку ціну, маємо на це право, рішати самі долю нашого державного буття на руїнах московської імперії.

По сьогоднішній день все богато зроблено. Національно-самостійницька думка поневолених Народів дійшла до кульмінаційної точки-результатом чого було творення "Анти большевицького Бльоку Народів /АБН/, таки на рідних просторах, залитих ворогом-окупантом, щоб спільно єдним фронтом боротися за свою національне буття та стати рівноправним членом в колі вільних народів.

Сама ідея АБН є надзвичайно сильною. "Бог і Свобода! Свобода Народам! Свобода Людині!", це найдемократичніші та найшляхотніші клічі, видигнені тими народами, які своїми культурними осягами внесли так багато духових надбань в скарбницю людства.

З історії знаємо, що балане сил між кількома потугами холодив перви більших потуг за гегемонію. Нині, коли вплибиться в суть комуністичної дійсності, то цію Третью Силу являються поневолені Народи Росії.

Як-щоб большевикам вдалось створити із поневолених Народів одну "sovітську людину" вони з завязаними очима наступали на всі фронти західної демократії.

Чим скорше Захід зрозуміє вагу АБН, відзначає поневолені Народи Росії Третью Силою, він знайде собі правдивого та вірного партнера в боротьбі із відвічним московським імперіалізмом.

Нам лишається одне; невпинно із всіма силами всіх поневолених Народів Росії містити щлях визвольницьким ідеям АБН, в унісон їх голосити та включитись в ряди його великого походу.

"СВІЙ ДІМ - СВОЯ ТВЕРДИНА"

Кожному членові СУМА відомо, що сьогодні по цілому світі, де тільки є скупчення українців, єміграції, там також є клітини співмишенні української молоді. Вихідці з України праця, молоді набирається до свіду в суспільно-громадській праці та ви-робляє свій світогляд, побудований на християнсько-ідеалістичному підложжі.

Але також нам відомо, що набагато краще процвітає праця і веселіше гомонить після до Веселинського за Україну там, де сумівські клітини мають свої домівки, своє власне при міщення. Різного роду ланки розвивають своєбідно свою діяльність, любителі спорту займаються своїм заняттям, а хоровим, балетним чи іншим мистецьким гурткам ніхто не перешкоджає і не гасить світла. Бож звісно, що "в своїй хаті своя правда"...

На терені СУМА, вже майже у всіх більших місцевостях осередки СУМА самі, чи разом з організаціями Більшовицького фронту, мають свої доми. Останні, що залишились по заду, був нам Осередок і Орг. Більшовицького фронту в Нью-Йорку.

Однаке прийшла черга і на нас. Організації Більшовицького фронту, піднайшовши об'єкт будинок поїд 10-тий вулиці /біля парку/, дім РОВА /російського товариства/ і рішили його купити. Віримо, що в місяці листопаді наша канцелярія і Ю.СУМА перенесеться до власного будинку.

Будинок має велику заму на 250 сидячих місць, та щість кімнат для диспозиції походів наших орг. Більшовицького фронту. В партері приміщуються клуб і харчівня.

Петро Кіако

НАЙБІЛЬШЕ СВЯТО

В нас Різдво — найбільше свято,
Любим ми його усі:
Я, сестричка, мама й тато
І ще братків аж сім.
Хоч напи стіл і небагатий,
Ми вдоволені усі:
Я, сестричка, мама й тато
І ще братків аж сім.
Во в Різдво в затишній хаті
Ми збиралася усі:
Я, сестричка, мама й тато
І ще братків аж сім.
Ми співалимо завзято
Коляду Різдвяну всі:
Я, сестричка, мама й тато
І ще братків аж сім.
Як наступніє прийде свято,
В Україні будем всі:
Я, сестричка, мама й тато
І ще братків аж сім!

Одже мрія багатьох із нас — стала дійсністю. Дім задатковано, а далі чекаємо допомоги від членства. Новонабутий дім зторговано за 34 тисячі доларів, з того половина мусимо заложити готівкою.

Тепер слово за Вами. Переходимо від слів до діл. Ми віримо, що кожна сумівка, сумівець та батьки юного СУМА відгукнуться широ на наш заклик і зложать свою пожертву на ново закуплений дім.

Багато з друзів вже підписали та зложили відповідні суми готівкою, але багато ще охидається, мовляв дасті пізніше. До них звертаємося з праханням: Виконайте свої обов'язки чесно, та зложіть по своїй змозі дар на купчо власного дому. Два рази дав той-хто скобкою дав, тому не будьте останнimi.

Часом, коли підходить до нас байдужість чи розсіяність, зверніть свої думки в рідні сторони, де не один з наших рідних карається, а може і проклинає цей час, коли прийшов на світ, але думка, що ми про них памятаємо, завжди підбадьорує їх до життя і чину.

Пам'ятте про залишену Батьківщину, герой, про наші цвітучо-зелені села і міста, мусимо в першу чергу закріпити нашим наймолодшим. А це можемо зробити лише у власній домівці, в цім кусочку України на еміграції впорядкований і прибраній вишуканими історичними образами і т.п.

Каже сміх і радість наших малят несеться дзвінким гомоном з під власного даху, під яким вони навчатимуться боронити честь України.

Г. Небрій
голова осередку

Весела ЗУСТРІЧ

Наша власна публіка, яку ми привезли з Нью-Йорку була не чисельна, але симпатична і голосна. Між іншими були з нами: Леся, Марійка, Стефа, Ірка, Дарія і Люба. Між нами видно було рідне оточення, яке давало почуття і відчуття, що це наша власна публіка, яка забагачуває в десятеро наші сили-сили борців на грани сто-метрової площа /бо на фармі більшої небуло/.

Сонце пече та сяє своїми золотими проміннями, а змагання відбуваються даліше у прязній друльо-сумівській атмосфері і терпа половина доходить до кінця, де вислідить вже 2:2. — Переївра.

Свисток судді і почалась друга половина три, тому, що ми були гості ми починали, жкожа, що суддєю не була ця студентка, яка одного разу просила дозволу на іспит, щоб стати суддільним суддею, тоді напевно були точніше подачі; крилові були ліші центрували; Славко Кушлаба та Славко Сосяк були напевно неходили, як "Мукачі блакитних перлів", але стріляли по брамі. → Ст. 14

І ВОНИ ЧАСОМ ПРИСНЯТЬСЯ

(Уривок із спогадів-хроніки 1947-48 р. п. н. "Зимою в бункрі",
пера сл. п. командира Степана Хріна)

Була ніч 1-го січня 1948 року.

По довгих роках приснилась мені рідній Приснилась мені та страшна річ, коли наша хата була обставле-

на військом, а поляки за-кладали мені на руки лан-цюги. Мама благословила мене образом Ісуса Христа, тим стареньким у чорних рамзяках, що його дістала ще

то кривояд під тими псев-дами, — мільйони не будуть знати. Наші записи пропадають у підземеллях, криївках. Ті, що про них знають, відходять і все те залишається тайною нашої рідної землі. Може колись історики скочуть за тими записками шукати. Але чи по стільки роках зуміють вони ще будь-що відчигати?

Внедовзі, 3 січня, в сьому річницю уродин моєї найдорожчої донечки Лілі, приснилася мені вона сама. Я прокинувся і мріяв про неї. Мене мучило питання, чи вона ще живе, чи може її замучили. Був час, що до мене на Лемківщину доходили вістки, що мою Ліліо вбили ляхи в рідній хаті. Головку розбили до одвірка, кинули неживу на землю, маму забрали в тюрму, а потім, привівши, біля хати розстрілили.

— Ліліо! Якщо живеш, або якщо Ти ввійшла у вічний спокій, — прости мені, що покинув Тебе на так довго!

Коля я відходив до УПА і прощався востаннє з Тобою, Ти, почувши довкола плач, вибігла слідом за мною і кричала:

— Тату! Тату мій, вернися! Ти вже Лілю не любиш, що її покидаєш? Лілія піде з тобою!

Прости мені, що в цю хвилину обдурив. Тебе, казав виглядати крізь вікно, бо тато скоро вернеться.

Ти виглядала довгі роки. Чи виглядаєш ще далі? Сьогодні минуло Тобі сім років. Якщо живеш, чи поцілував Тебе хто в голівку, щоб Ти цвіла, росла і сил набирала...?

Важко мені тепер писати, загадуючи Тебе. Якщо впаду, то пам'ятай, що батько Твій боровся за Україну і за неї згинув. Ти виростай і

Нераз, бачучи такі маленькі „Лілі”, як Ти, порізані польськими і большевицькими багнетами в селах Заваді Морочівській, Карлікові, Терці, — я йшов месником на ворожі відділи.

Якщо прийдеться Тобі шукати свого татка між тисячами могил повстанців, то питай людей, де спочиває Хрін. Виростай, міцній та юди завжди шляхом відданості Україні. Татко Твій ніколи не захистив в бою, а коли падав, то від утоми, від ворожих куль. У нас у ці дні немає нікого позаду. Всі ідемо мотуні маршем, щоб принести волю Україні, принести щастя і кращу долю мільйонам маленьких „Ліль”. Таких, як Ти, що страждають в Україні. Щоб вони більше не страждали, щоб батьки не залишали їхні поталу ворогові, щоб вони за ними не тужили — у вільний український державі.

Радій, що татко Твій був учасником великого походу в криваві дні, в часичені по-жежами ночі, та снів рай-дужні сні перемоги і волі.

Сійся, родися,
Жито — пшениця,
В цвіт обурися,
В рай обернися,
Рідна землице:
Ниви родимі
Широкопольі,
Гори високі,
Сторожі волі!..
Радуйся, земле! —
Пустить морози,
Легіть пове,
Всі Україна
Зазелені..
З весняним громом
Дійде проломом
Слово обнови;
Сироти голі
Скинути окови,
Стануть питати
Правди і волі..
Радуйся, земле!..

Сл. п. командир Степан Хрін і його доня Ліля
(З архіву Т-ва к. В. УПА в Канаді)

Марко Боеслав:

МОЛИТВА ПОВСТАНЦЯ

Боже наш! — Правдо і Сило,
Надія в Тобі її любовь.
Просять розплати з насиллям
Наши терпіння і кров.
Ворог розг'яє Україну,
Глуомон збезчестив храми,
Горем заслав руїни,
Глини і цуковані ми.
Рідні святі черновеми
Соромом вкрили кати.
В mestі i gнів ростемо —
Отче, Ти їх освяти!
Батька і матір жорстоко
Ворог кату щодня.
Боже, на землю глянь окою —
І іскру лиши вкінь до вогня.
Серце громами заграє,
Зброя в руках задзвеніть,
Любі простори беззрай
Полум'я встануть грізним.
Отче, послухай, як гнівно
Душі борців гомонять,
Будеме з рівними рівні —
Іскру лиш кинь до вогня!

від бабуні, і казала:

— Будь твердим, сину!
Хай жодна сила тебе не злозимть, щасливо в'єтайдися...

Я пробудився і усвідомив собі, що я в бункрі. Каганець блимає, дижурний варить сніданок. Передо мною стояла підземельна дійсність.

Не знаю, чи мої рідні пізнати б мене. Зброя похилила рамена додолу. Походи втомили ноги, а у волосся закрався сніжний іней. Скіби пооювали обличчя.

Нераз хочеться написати до них, залишити в якихсь знайомих листа, щоб колись його передали. Не знаю, чи вони довідаються колись щось про мене. Ми живемо, беремося і поводі відходимо. Наша боротьба остає, вона не пропадає. І з нею остається в народі тільки наші псевда. Але,

ПІСЛЯ ПЛЕНУМУ СУМА...

В дніх 19 і 20 жовтня відбувся в Ньюарку Пленум С.МА. Зібралися голови майже всіх осередків Америки, щоби вислухати звітів Головної Управи, продискутувати пророблену працю та винести важливі рішення.

Першого дня, в суботу, нарада відбувалася спільно з представниками відділів ООСЧУ, а вечером відбулась гарно-влаштована вечірка, на яку прибуло дуже багато гостей.

В неділю відбувалися наради виключно су- мівського характеру. Обширні і ділові звіти виголосили члени Головної Управи та директор Оседлі. Після них забирали слово голови і легати осередків.

На сьогодні в США є 31 осередок СУМА, в яких зорганізовано 1567 старших сумівців і 2259 юних сумівців, разом 3826 членів. В 1957 році приєднано для СУМА 363 нових членів.

Найкращим Осередком є Чікаго ім. Павлушикова, а 5 осередків одержали грамоти за вірцеву працю, до яких належить і Осередок з Нью-Йорку. За 1957 р. відійшло з Г.У. 1674 листи та випущено 29 обіжників.

Звернено увагу, щоби кожний Осередок поширював видання АБН-у, та властувати півгодинні різдвяні програми колядок через радіо для американців. Спортивому хітті треба

присвятити більше уваги, бо власне там осередки стоять крає, де краще поставлений спорт. Рівно ж через спорт ми ввійдемо в чужий світ.

Широко була дискутована юно-сумівська праця. За останній літній сезон відбуто 5 таборів Ю.СУМА.

Приготовляється іспитова комісія для юнацтва та пороблені старання для видавання спільногого журналу з Канадою для юнацтва При. "Віснику" буде появлятись ідеологічна сторінка СУМА.

Оселя СУМА принесла після заплачення вже рати /моргечу/ понад 4 тисячі доларів доходу.

Після звітів відбулася річева і ділова дискусія. Схвалено відповідні резолюції для покращення сумівської праці по Осередках та взагалі в СУМА.

Із нашого Осередку взяли участь в Пленумі голова осередку Г. Цебрій і друзі Чума Лотоцький, Сусь, Коструба і Корнага.

Присутній

ЧИ ПОТРІБНІ НАМ 'ПАПЕРОВІ' ЧЛЕНІ?

Правдою є, що Спілка Української Молоді Америки є сьогодні одною з активніших молодіжних організацій в США, так само як і СУМ по інших країнах. Молодечча активність, карність, працьовитість є ціхом більшості сумівців.

Але не можна затаїти і цього факту, що в Але є і такі, які вже забули, що ними під-рядах СУМА, а зокрема в нашому Осередку є писані заяви лежать в канцелярії Осередку, багато т. з. "паперових членів", членів, що в них завжди "моя хата з краю". Із справа вже їхніх прізвищ біліть порожні місця, та які є так наболіло, переноситься з року на рік, є лише рідкими гастиями в домівці, незнайчи, від одної управи до другої, а деякі члени що дістяться в організації, до якої вони ніби неплатячи вже пару років членських внесків належать.

Що й мають претенсії виступати як сумівці і критикувати роботу СУМА.

Тому управа осередку вважає, що з "паперовими членами" треба покінчити.

Кожний член СУМА, всупаючи до цієї Організації підписав заяву, в якій зобовязався беззастережно виконувати обов'язки, що їх наль членських вкладок, повинні самі доброві-кладають на кожного сумівця і сумівку. Протягом виступити з СУМА, або бути виключені з Грама і Статут СУМА.

Віримо, що кожний член є обзначеній із Статутом СУМА, якого параграф 9-тий каже: "Член повинен:

а/ здійснювати ідеї голошені СУМА.

б/ дотримуватись постанов Статуту.

в/ сумілінно виконувати постанови керів-

них органів СУМА.

г/ точно вілачувати членські внески.

г/ брати активну участь в праці організацій.

Більшість Членства нашого Осередку додержується постанов статуту, бере участь в сходинах, зібраниях, в мистецьких чи спортивних гуртках та сплачують регулярно свої членські внески, які є фінансовою підставою існування Осередку.

Але є і такі, які вже забули, що ними під-рядах СУМА, а писані заяви лежать в канцелярії Осередку, що в книзі вплати членських внесків коло їхніх прізвищ біліть порожні місця, та які є так наболіло, переноситься з року на рік, є лише рідкими гастиями в домівці, незнайчи, від одної управи до другої, а деякі члени що дістяться в організації, до якої вони ніби неплатячи вже пару років членських внесків належать.

Однакче за тих "членів" Осередок мусить вілачувати до Головної Управи обтяжения та виконувати різного роду зобов'язання.

Ми вважаємо, що такі члени, які не виконують своїх зобов'язань та не підпорядковуються зарядженням управи осередку, не платя-ться членськими вкладок, повинні самі доброві-льно виступити з СУМА, або бути виключені з рядів сумівської громади.

Внедові Управа Осередку передше всім "Тяжким" боржникам упімнення про залегість членських внесків, та з відповідним запитанням. Просимо всіх, що одержать це упімнення, в протязі двох тижнів дати відповідь на адресу Осередку. Неодержання відповіді в означенному часі, подамо загадану особу до Головної Управи на виключення з членства СУМА.

ХРОНІКА ОСЕРЕДКУ СУМА

13. серпня 57. - Проба ансамблю.
 20. " " - Проба хору.
 21. " " - Засідання Комітету купна дому. Присутні від СУМА д. Цебрій і Чума.
 23. " " - Ширші сходини членства осередку. В програмі сходин: слово голови, інформації, звіт голови Контрольної Комісії, здвиг СУМА і купно до му.
 27. " " - Проба ансамблю.
 29. " " - Вийшло друге число /2-ий квартал/ "Сумівця".
I, 2, 3, вересня - Війзд на Здиг членів осередку і громадянства. Зорганізовано два автобуси з людьми. На здвигі взяло участь 56 сумівців в уніформах, з яких 20 працювало в кухні, барі, при продажі квитків і т. п. Юний СУМА начислив 42 особи. В мистецькій частині брали участь ансамбль, три танцювальні групи, хор, ритмічні вправи Ю. СУМА, та відбиванкова дружина. Наш Осередок одержав грамоту за взірцеву цілорічну праце.
 6. " - Засідання управи. Доручено д. Ішкевичеві виконувати тим часово функції р-та зовнішньої діяльності.
 7. " - Перші, після вакацій, сходини ланок Ю. СУМА.
II. " - Засідання Комітету купна дому з представниками власникові наміченого будинку. Від Осередку були д. д. Чума і Лотоцький.
 15. " - Футбольна дружина нашого Осередку, розіграла товариські змагання з футбольною дружиною осередку з Філадельфії, на сумівському фестивалі в Філадельфії. Вислід 4-4.
 17. " - Проба ансамблю.
 20. " - " "
 21. " - Відбулося спільну забаву Нью-Йорського і Бруклінського Осередків в Народнім Домі в Брукліні. Чистий дохід призначено на "В.Ф.". " "
 25. " - Засідання Комітету купна дому.
 27. " - Проба ансамблю.
 27. " - Куплено дім Організації Визволеного Фронту. Від Осередку були на засіданні д. д. Цебрій і Чума.
 28. " - Ширші сходини батьків юного СУМА. Одобрено батьками купно дому та забрано до підпису З2 декларації. Доповідачі: Проф. Юрченко і голова Осередку д. Цебрій.
3. жовтня
 4. " " - Засідання управи. В програмі: збирання фондів на фонд дому, Пленум СУМА та відбуття сумівської забави на день 9. листопада. Чистий дохід буде призначений на цілі Ю. СУМА.
 5. " " - Проба ансамблю.
 12. " - Засідання батьківського комітету.
 12. " - Проба ансамблю.
 17. " - Спільні ширші сходини членів осередку СУМА і відділу ООЧСУ. Доповідачем був Проф. Чировський і Л. Кокодинський.
 18. " - Створено дівочий хор ЮСУМА. Дерегент п. Б. Ковалік.
 19-20 " - Проба ансамблю.
 25. " - Цленум СУМА в Ньюарку. Знаменого осередку брали участь: д. д. Цебрій, Чума, Коструба, Сусє і Корнага.
 26-27 " - Проба ансамблю.
 26. " - Відбувся Фестиваль Молоді, в якім взяли активну участь танцювальна група нашого осередку під проводом д. Гензі і музично-вокальний ансамбль.
 27. " - Контроля діяльності юносумівських ланок, головою осередку.
 I. листопад
 I. " - Виступ музично-вокального ансамблю на "Святі УПА" в Нью-Гевен.
 2. " - Проба ансамблю.
 6. " - Засідання управи. В програмі порумено збиркову акцію на дім, святочні радіопередачі /Різдво/, Листопадові Роковини і т. п.
 7. " - Відбулось приречення чотиріох ланок старшого ЮСУМА.
 8. " - Проба хору ЮСУМА.
 9. " - Активна участь сумівок і сумівців в протимосковській маніфестації, зорганізований АБН-ом, під большевицькою амбасадою при Парку Еніо в Нью-Йорку.
 9. " - Проба ансамблю.
 9. " - Підписано контракт купна дому при 10-тій вулиці. Від осередку СУМА, підписав голова Г. Цебрій.
 10. " - " Великі осінні вечорниці" влаштовані осередком в великий залі Lenox Гол.
 15. " - Виступ ансамблю на Листопадовій Академії в Савт Брукліні.
 16. " - Проба ансамблю.
 16. " - Переїзд канцелярії осередку і домівки Ю. СУМА до новонабудованого дому Організації Визвольного Фронту.
 17. " - Участь сумівців-шахістів у шаховому турнірі із світової слави шахістом-українцем п. Попелем.

20. " Проба хору Ю.СУМА.
 22. " Проба ансамблю.
 23. " Лекція УНУ, доповідає др. Я. Гриневич.
 24. " Представники СУМА із пропором, брали участь в привітанні єпископа Авврамія Сенишина.
 24. " Осередок взяв співучасть в "Святі УПА". В мистецькій частині відспівав кілька пісень музично-вокальний ансамбль.
 27. " "Вечірка ансамблю". Присутніх понад 100 сумівок, сумівців і гостей. До танців пригравала власна сумівська оркестра, д.д. Ковалік, Стефанішин, Гаталяк і новоприбульй д. з Франції.
 28. " Засідання управи. Порушено ряд справ, як: збіркова акція на дім, видання "Сумівця" вибрано комітет для підготовки "Андріївського вечора" "Св. Миколай" і т.п.
 29. " Проба ансамблю.
 30. " Виступ ансамблю на Святі УПА в Йонкерс.
 30. " Сходини батьків Ю.СУМА, на яких розглянено ряд юносумівських проблем та подано інформацію про новонабутий дім. Проводили сходинами д., д. Фурда і Сусь.
 4. грудня
 6. " Проба хору Ю.СУМА.
 6. " Проба ансамблю.
 6. " Засідання комітету для відштурвання "Андріївського вечора"/ Т. Сусь, М. Туручан, М. Лотоцький, Т. Боднар/. Рівнос взяли участь в засіданні запрошені гости інж. Р. Степанян, п-на О. Ляхович і п-на Л. Ткачук.
 7. " Лекція УНУ. Доповідач ген. Шандрук.

ОЛЕНА ТЕЛІГА,

ЗАСУДЕННЯ

Біласові і Данилишилові

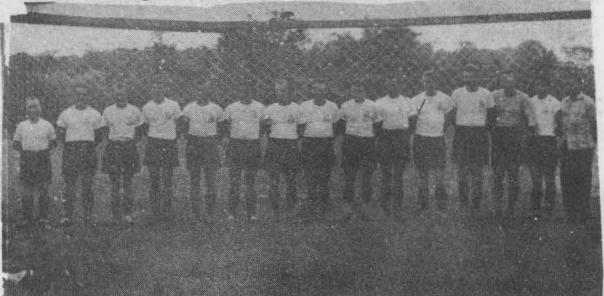
Як ми можемо жити, сміятысь і дихати?
 Як могли ми чекати-не битись, а спать,
 В ніч, коли у вязниці спокійно і тихо
 Ви збиралися вмерти-у шість двадцять п'ять.

І коли приволікся заплаканий ранок,
 Вас покликала смерть у похмурій імлі,-
 А тепер наші душі і топчути і ранять
 Ваші кроки останні по зимній землі.

А тепер в кожнім серці пожежу пригаслу
 Розпалили ви знову, - спаливши життя.
 І мов гимн урочистий, мов визвольне гасло,
 Є для нас двох імен нерозривне злиття.

Над могилою вашою тиша і спокій,
 Та по рідному краю-зловіщі вогні.
 І піти по слідах ваших скончених кроків
 Рвучко тягнуться сотні окрілених ніг.

Коли ми вже при футболью, то треба сказати щось і про себе; отож у перший половині я не грав, щойно в другій половині "менажер" випустив мене на грище і я почав гряти, а мою дояву публика шаліла, кричала і плескала, бо мовляв "зірка фудболю" вийшов на грище, звичайно і самозрозуміло я був гордий з такого "титулу", що так мене кликали і я постановив собі до кінця змагань не сходити з форми, а тільки тоді я зійшов з грища коли друг О. Генза сказав мені зійти тоді я собі подумав: - бути, то можемо ми, але ніколи нас.

Веселі...

Правда був ще знамі Ярко ... Ох, Ярку розвіялись покладені на тебе надії, як соломиній дим, скажи так сам чи варто було для таких результатів випускати тебе на грище! ? ...

Початок другої половини виглядало, що ми наберемо "як бідний у торбу", Філадельфійці тиснули нас, як тільки могли, завдяки якому, що їхні стріли були виразно не точні, а то й дуже часто посилали в невідоме "Богові у вікна". Нам удавалося підвищити висліду у 10-ах хвилинах другої пів гри до 2:3.

Філадельфійці посилюють наступ і гра відбувається цілий час на нашій половині під ворітами, а наш воротар Мицько Проць та лівий оборонець Олесь Олійник були справді "хоронителями" нашої одинадцятки

Спортова ланка при Осередку: стоять зліва до права: М. Корнага, Т. Сусь, П. Попович, Е. Коваль, Р. Гринішак, М. Білейчук, М. Клоків, Я. Ярема, М. Яблонський, Т. Гоніко, В. Павлюк, Б. Гаврилюк, О. Проць, О. Олійник і О. Кудрик.

 На грищі я був не більше як 15 хвилин і навіть не понюхав "баллона", бо ніхто не хотів його мені подати.

Друг Солтис-голова Осередку Філадельфій був найкращий на площі, а точніше поза площею, бо він одинокий, що симпатизував Нью-Йоркові та мені, завжди я чув, як він кричав подайте мяч Б... він хоче копнути, однака я

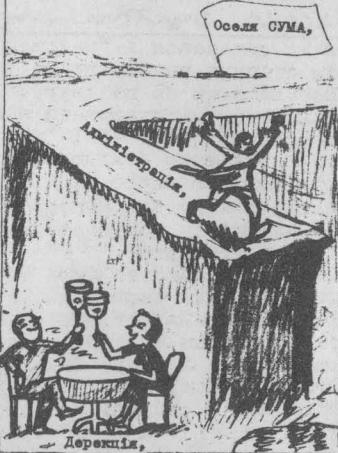
Сумівець з ходири

Я є активний сумівець і тому, як прийшов щоб помогти вам помітити доніку, але що з того, коли ви нерозумієте людською мови.

На одних річинах сходинах, голова Осередка виголосив запальну промову, коли ж в нас не буде кандидатів, від того незабутнього балаку залишилася лише власна тільки голова, а на сходині приходить далінє тільки 10 членів.

Quo Vadis Оселя?

Старий лялечка Д.Сумінів при Осередку, п'яний відмакувати п'ять літній війлік свого меншинка друга І. Кобас.

Лезінгфельс єроблеме комітетівською ще на конвенції, але під гостів від бывших комітетів щойно тепер.

Цей панце вірмі про самогубство.

Цей є відсталий сумівець, і тому не п'ятачі членів-кандидатів.

До заміни у інформаційному бюлетні.

Нарисував цей сумівець, Александр Сахненчик.
Текст М.С.Б.

Політичний емігрант у Нью-Йорку: двоє інших сумінів підійшли єї відкривов листов до т.б. політичного емігранта, на видавничий фонд іншого СУМА, відповідь: з огляду на те, що я маю багаті видатки а також можу зайти ще подорожі до "пух-руму" раджу вам зайдіть краще до мого сусіда.

Весела Знітків -- ст. 14.

таки не дочекався і "менажер" по 15-ок хвилинах стягнув мене з грища.

Не зважаючи на це друг Солтис даліше продовжував симпатизувати нам, лише тому, що спортивний референт і "менажер" в одній особі з осередку Філадельфії не виставив його в склад, а варто таки було виставити в склад, бо як казав Віктор Гюго: "Сорок років, це - старість молодості, п'ятдесят же, молодість старости".

Отож друже Солтис була ідеальна можливість відновити свою молодість!

Добігали майже останні хвилини до кінця змагань, як Федъ з лівої ноги стрілив голія, що ждали Люба не бачила, бо таки Федъ вирівняв, інакше, наша була програна.

В останній хвилині, наїм зробили ще один могутній зрыв і коли вже були під ворітами наших суперників, тоді Нью-Йоркська публіка знову вибухла стихією, бо Олесь Генза на віддалі 5 метрів /сам на сам/ з воротарем не міг стрілити до воріт.

Внаслідок сумівці всякої стану і віку, і як відомо наш друг Генза теж оженився, а раз оженився - "відмінився" - каже народна мудрість. А чи є більша мудрість від народної? Як я довідався пізніше то в тому завинила таки його "рідна жінка" бо їх "жінка" створено для осоложнення життя мужчини.

Але коли мужчині за солодко жеветься, то він лідаєць". Правдоподібно зледаців і нам друг О.Генза, бо на віддалі 5 метрів неміг побачити воріт. Щож врешті говорити про футболь? Результат змагань залишився в в нічю: 4:4, а обидві дружини грали завзято, намагаючись змінити вислід змагань.

Склад нашої дружини не був стабільний завжди когось міняли, стягали, натягали і т.д., Однака вирізнили когось з поодиноких змагунів нашої дружини на пікніку було несправильно, можна з певністю сказати лише одне; що грали усі як цілість добре, грали як одно тіло гармонії духа, можна сказати, як симфонія в Radio City, або як сумівський ансамбль на здівізі і т.д. і т.д.

Коли бувши на цих змаганнях Др.Шлемке-вич, то напевно зробивши ще один доклад у Нью-Йорку чи Ньюарку про "загублену людину або людину, яка шукає загубленого мяча, що пропав як-раз перед носом грача.

На землю спадав тихий вечір, як ми вже збиралися юхати до дому, жаль було покидати пікнік таку чудову красу, розкіш і насолоду бо дійсно гарно було в колі юних і старших філадельфійських сумівок і сумівців, котрі прощали нас, як ми відіїхдали до дому.

Ми відіїхдали, а вчарах музичних мельодій розливалися любителі модерних танків, а інші ще стояли під "бонгалом", де продавали пиво і продовжували дискусію над відбутими змаганнями, які були найкращою точкою того дня. Все було в найкращому порядку та тільки друг Я.Сосяк робив так званий "комплейн" мовляв: "все було добре якби спорт реф.постарався про оркестру, яка хоч раз за гравала ракн-бол".

Дякуємо Вам друзі Сумівці з Філадельфії що запросили нас на змагання, а тепер готовіться на другий рік до Нью-Йорку, але готовіться так, як казав Батько Українського Тіла виховного руху: "Вправляй спорт, щоб життя не зламало тобі карку!" Одним словом, готовіться і ще раз готовіться друзі щоб вислід 4:4 не був останнім акордом!

На цьому можна було б закінчити про фут бол і пікнік. Ще раз пробачте друзі з Філадельфії, що тут далеко не все записано про футбольні змагання, про пікнік, чудові голубці, музику, надзвичайні сандвічі разом з прекрасними дівочими поглядами і усмішками, але це все між іншим, а тепер до наступної зустрічі ще з більшою енергією в майбутньому році, але цим разом вже в Нью-Йорку.

Осередок СУМА і відділ ООЧСУ в Нью-Йорку влаштовують II. січня /субота/ 1958 р. в великих залих ЛЕНОХ ГОЛ / Lenox Hall / 252-254 2-nd St.

" Традиційний Маланчин Вечір "- / Зустріч Нового Року / Оркестра В.Босого. Буде у заряді пань. Довільний стрій.

Окремі столики до замовлення в домівці осередку. Запрошуємо до чисельної участі українську молодь і старше громадянство.

НА ПРЕС-ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

Г.Р.ЧЕБІГІЙ - \$150 - СДКУЕМО!

Кожна сумівка і сумівець бере активну участь в коляді на " Визвольний Фонд ".

З Різдвом Христовим і Новим Роком вітаємо Головну Управу СУМА і всіх Сумівців у ЗДА і в цілому світі-радісним

X R I S T O S R O D I V S Y !

Управа Осередку СУМА
ім. Гер.хор. Т. Чупринки
в Нью-Йорку

Появляється квартально фотодруком . Видає Осередок СУМА ім. ген. хор. Тарапи Чупринки в Нью-Йорку, Н. Й.

Редактор Колегія в складі:

О. Пайончіківський
М. С. Білейчук і
Я. Петруш

Адреса: 315, E. 10a вул. Нью Йорк .